

Til Skatteudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

19. januar 2009

Dagbladet Børsen bragte i torsdags nyheden om, at Skattekommissionen påtænker at fremlægge forslag om at afskaffe 0-momsen på dagbladssalg. Vi har god grund til at tro, at et sådant forslag ikke vil fænge i Skatteudvalget. Men sagen er alvorlig, og vi vil gerne uddybe dagbladenes situation med nogle ord.

DDF er selvfølgelig klar over, at de fleste virksomheder for tiden lever med vanskelige udsigter for de kommende måneder og måske år. Men vi vil på den anden side også slå fast, at der er forskel på virksomheder. Og dagbladene er ikke som de andre.

Én gang de sidste 10 år – i 2005 – har den samlede dagspresses resultat været højere end værdien af distributionsstøtten på op mod 400 mio. kr. Havde den ikke været der, havde underskuddet været dræbende for en lang række virksomheder. Og uden 0-momsen havde situationen været fuldstændigt uoverskuelig.

Det er ikke fordi, rationalisering har manglet i dagbladenes hverdag. I dag er der langt færre om produktionen end for 10 år og i særdeleshed for 25 år siden og på de fleste dagblade er yderligere rationalisering i dag kun mulig ved at skære aktiviteter væk eller i hvert fald at skære dem til. Også på redaktionerne er der desværre i de senere år sket en nedgang i medarbejdertallet, men det har været bestræbelsen at beskytte redaktionerne, der netop er det, der adskiller dagbladet fra al anden virksomhed. Derfor er branchen ikke lukrativ.

Til gengæld er den kreativ, og gennem de seneste ti år er produktsortimentet jo vokset. Dagbladene er således blevet førende på internet, fordi de – i konkurrence med public servicemedierne – er de eneste medier, der har journalistiske stabe, som kan håndtere at skabe et læseværdigt, dybtgående og bredt nyhedstilbud på nettet.

Beskyttelsen af dagbladene er derfor samtidig en beskyttelse af webaviserne, og der er ingen realistisk mulighed for at skabe duelige alternativer uden at starte med

journalistiske organisationer, der størrelsesmæssigt matcher dagbladene. Hver journalist koster minimum omkring 600.000 kr. om året. Store dagblade har langt over 100 og mindre provinsblade normalt over 30-40 journalister. Det ville derfor være umuligt at skabe realistiske alternativer gennem nye initiativer med økonomi baseret på nye støtteformer, og på rent forretningsgrundlag ville det i hvert fald være umuligt. Det har flere forsøg gennem de seneste år på dramatisk vis illustreret.

Det gælder derfor om at holde fast ved, hvad vi har. Og forudsætningen for at fastholde dagspressen er i hvert fald, at støtteordningerne 0-moms og distributionstilskud ikke fjernes eller udhules. Hertil kommer, at dagspressen som central i den journalistiske fødekæde udgør en forudsætning for kvaliteten i tv og radio. Det blev der ført bevis for med professor Anker Brink Lunds fødekædeanalyse i 1999. Vi ved allerede nu, at den tilsvarende undersøgelse, der netop er foretaget i 2008 og rapporteres til foråret, giver det samme overordnede billede.

Hvis Danmark ikke skal risikere mediemæssigt at rykke fra superligaen ned i 1. eller 2. division – med de konsekvenser, det også har for folkestyret – må dagbladsstøtten derfor som minimum fastholdes.

Vi håber, at Skatteudvalget vil tage de nævnte forhold i betragtning, og er naturligvis til rådighed med dokumentation og for drøftelser.

Med venlig hilsen
Danske Dagblades Forening

Ebbe Dal
Adm. direktør